

In de nacht

Emmelie Arents

1

IEDEREEN WAS BANG van het donker.

Wat we werkelijk moesten vrezen, was het licht.

Ik herinnerde me een tijd waarin ik vogels hoorde fluiten of mensen zag lopen op onze toen nog onberispelijke wegen. De geluiden die je als vanzelfsprekend beschouwde miste je pas als ze voor altijd verdwenen waren.

De alledaagse geluiden moesten plaatsmaken voor het harde gebonk van mijn broer die de ramen dichttimmerde, of door geweerschoten en door merg en been gaande schreeuwen.

Ik huilde niet, praatte met niemand. Ik prevelde geen hoopvolle wensen naar de hemel toe, in de hoop dat de redding op miraculeuze wijze zou verschijnen. Er was geen redding.

Ik liep de woonkamer in, waar Matthew onrustig naar de voordeur staarde.

‘Wat doe je?’ vroeg ik.

Hij schrok van mijn stem als een opgejaagd hert en staarde me aan. ‘Ik heb het gehoord, Liv,’ zei hij met grote ogen.

‘Wat heb je gehoord?’ Ik kon de opkomende paniek nu al in mijn stem horen.

Matt keek vluchtig naar de deur en terug naar mij. ‘Het geluid,’ fluisterde hij.

Nog nooit had ik hem zo bang gezien. Niet sinds mam en pap naar buiten gingen en uren waren weggebleven. Uren werden dagen. Dagen werden weken. Ze waren nooit meer teruggekeerd.

Voor een moment staarde ik hem aan en wachtte tot hij zijn woorden terug zou nemen. Dat deed hij niet. Ik rende naar boven, recht naar de kamer van mijn kleine broertje. Vanuit zijn slaapkamerraam keek je recht

uit over de oceaan. Nu waren er alleen maar de planken. Planken en duisternis.

Ik knielde en streelde zijn wang. 'Sam, je moet heel moedig zijn nu.' Ik bewoog mijn hand langzaam naar de knuffelbeer die hij halsstarrig tegen zijn lichaam hield geklemd. Ik wenste dat ook ik nog troost kon vinden in knuffelberen. Of in eender wat.

'Waarom?' vroeg hij. 'Komen de monsters?'

Ik knikte terwijl ik de knuffelbeer van hem afpakte en mijn pistool in zijn kleine, tere handjes drukte. Hij hoefde niet te weten dat Matt het geluid had gehoord. Dat er bloed aan onze voordeur hing.

Sam keek beduusd naar het wapen in zijn handen. 'Het is zwaar,' pruilde hij.

'Het houdt de monsters op afstand.' Liegen deed pijn, vooral tegen Sam.

'Hoe dan?'

God, ik wilde dat ik hem de knuffelbeer terug in zijn handen kon drukken. Ik probeerde de opkomende tranen op afstand te houden.

'Wat ben je in vredesnaam aan het doen?' Matt liep de kamer in en griste het pistool uit Sams handen. 'Ben je gek? Waarom geef je hem een wapen, Liv? Hij is vijf!'

'Je hebt...' Ik schudde mijn hoofd en trok hem mee de kamer uit. 'Je hebt het geluid gehoord. Je weet wat dat betekent,' snauwde ik hem toe. Ik was doodsbang. Wat ik dan het beste deed, was mijn angst verdoezelen met woede. Een hele hoop woede. 'Ze komen ons halen.'

'Je weet dat wapens niet helpen,' bracht hij uit.

'En jij weet dat ik hem iets moet geven.'

'Geef hem dan zijn beer terug.'

'Ik ga kijken,' zei ik. 'Of het echt waar is.'

Zijn ogen sperden zich open. 'Je gaat niet naar buiten!'

'Alleen zo zijn we zeker.'

'Liv!'

Ik rende de trappen af voor Matt me te snel af was en me tegen zou houden. Hij durfde niet te roepen; elk geluid voelde als een geluid te veel.

Met een bonkend hart opende ik de voordeur. Een bloederige cirkel droop langs de witte verf naar beneden en vormde een plasje op de drempel. De koude lucht sneed in mijn gezicht.

Ik gooide de deur dicht en zakte hijgend neer. Ik kneep mijn ogen dicht en vocht tegen het bloederige beeld dat nog steeds op mijn netvlies danste. De monsters konden onze levens elk moment beëindigen.

Toen ik opkeek staarde Matt me vanaf de onderste traprede aan.

‘Onze deur is gemarkeerd,’ zei ik met rauwe stem.

Matt antwoordde niet. Ik begon te lachen. ‘Ik heb zelfs nog nooit een vriendje gehad.’ *Ik heb nog nooit in de oceaan gezwommen. Ik heb nog nooit een jongen gekust. Ik heb nog nooit ik heb nog nooit...*

‘We moeten vluchten,’ zei Matt. ‘Hou op met lachen.’

Ik voelde hoe ik langzaam brak en begon te huilen.

Matt nam me in zijn armen. ‘We moeten sterk zijn,’ fluisterde hij tegen mijn haren. ‘Voor Samuel.’

Een windvlaag verstijfde me. Alle ramen hoorden dicht te zijn. De deur was vergrendeld. Een windvlaag betekende dat...

Ik keek naar de deur, die nu wijd open stond. ‘Iets is binnen,’ bracht ik beverig uit. ‘Iets is...’ Ik schudde aan zijn armen, maar Matt liet me niet los. Hij zakte zonder waarschuwing in elkaar. Bloed doordrenkte zijn shirt en sijpelde op het tapijt.

Achter Matt stond het wezen met bloed aan zijn geklauwde handen. Ze waren weerzinwekkend. Hoorns groeiden uit hun misvormde hoofden. Ze droegen lange mantels die gedrenkt leken te zijn in teer, maar hun ogen waren nog donkerder. Eindeloos diepe, zwarte poelen keken me recht aan.

Hij nam me rustig in zich op, zonder verdere aandacht aan Matt te schenken.

Sam. Sam was boven.

De dode ogen van het wezen waren op me vastgeroest. Zelfs de kleinste beweging zou voldoende zijn om het aan te zetten tot aanvallen.

De bloedvlek breidde zich uit en bereikte mijn laarzen.

‘Livia?’

Het beest keek met een ruk naar de trap, waar Sam van boven op ons neerkeek. Ik griste het pistool van de grond en kwam met een schreeuw overeind om de trap op te stormen. Het wezen volgde, maar rende niet. Ik sleurde Sam met me mee naar de slaapkamer. Hij hilde toen ik de deur vergrendelde.

Ik dook met Sam neer in de hoek. Een akelige stilte daalde neer. Ik hoorde niets.

‘Niet bang zijn,’ fluisterde ik in zijn oor.

De klink van de deur bewoog. Hoe lang zou het duren voor het slot het begaf? Ik concentreerde me op het wegvegen van Sams tranen, zodat ik niet aan mijn dode broer behoefde te denken. Aan zijn bloed op het tapijt.

Iets hard sloeg tegen de deur en versplinterde het hout.

Ik richtte het pistool. ‘Handen op je oren,’ zei ik. ‘Sam. Handen op je oren.’

Hij gehoorzaamde met grote, bange ogen. Ik kon hem niet zien sterfen vandaag. Hij verdiende meer. We verdienden allemaal zo veel meer.

De vernielde deur brak met een luide krak open. Ik vuurde.

Mijn hoofd kwam met een harde klap tegen de muur terecht en het oorverdovende geluid van het schot leek mijn trommelvlies te doen barsten. Het wezen stond roerloos in de deuropening alsof er niets was gebeurd.

Hij liep op me af en sloeg het pistool uit mijn hand. Ik gilte toen het wezen Sam uit mijn armen trok. Een sissend geluid drong naar de voorgrond, of misschien was mijn gehoor wel echt beschadigd. Nee. Ik beeldde het me niet in. Rook vulde de kamer en drukte op mijn longen.

Ik hoestte ongecontroleerd. Nog voor ik me ervan kon verzekeren dat Sam in orde was, zakte de realiteit weg.

2

IK ONTWAAKTE IN een kamer die geurde naar urine. Sam was weg.

Ik krabbelde overeind en zocht naar mijn kleine broertje, maar er was geen teken van leven te vinden. De tegels waren smerig en nat, het behangpapier was gekruld en beschadigd.

Waar had het wezen me heengebracht en waar was Sam? Toen ik mezelf overeind wilde drukken merkte ik dat mijn trui doordrenkt was met bloed. Ik trok de stof omhoog om eventuele verwondingen te controleren, maar mijn huid was onaangetast.

Dit was niet alleen Matthews bloed. Het was te veel, alsof mijn trui in een plas had gelegen.

‘Sam?’ Mijn stem klonk hees en trilde. ‘Samuel!’

Een van de lichten aan de muur flikkerde. De deur stond op een kier. Een schaduw vormde zich op de tegels voor de deuropening. Hoorns. Zijn gezicht ging verborgen in de schaduw van zijn kap.

‘Wat wil je?’ schreeuwde ik.

Hij hief zijn handen, een gebaar dat zo menselijk was dat het me van mijn stuk bracht. ‘Niet bang zijn. Ik ben niet een van hen.’

Ik staarde ontzet naar zijn hoorns, zijn gewaad, het pistool in zijn hand. De woorden bleven samen met mijn angst steken in mijn keel.

Het wezen verwijderde de kap dat zijn gezicht verborg. Zijn hoorns verdwenen. Ik stond oog in oog met een mensenjongen. Een méns.

‘Ik ben Jordan,’ zei hij zacht. ‘Ik jaag op monsters. Toen ze je deur markeerden, ben ik in de buurt gebleven om jullie te helpen.’

Ik twijfelde of ik ooit zou ophouden met rillen.

‘Ik gebruikte een bom met verdovingsmiddel. Daarom raakte je het bewustzijn kwijt,’ zei hij.

‘Waar is Samuel?’

Hij klemde zijn tanden op elkaar. Het licht flikkerde opnieuw. ‘Je broertje? Het spijt me. Ik... Ik was te laat.’

Te laat? Te laat betekende... Ik staarde naar het opgedroogde bloed op mijn trui en zakte door mijn knieën. Jordan liep met grote passen op me af en voorkwam dat ik op de tegels in elkaar zou zakken. Zijn grip was stevig. Het voelde alsof hij het laatste beetje kracht was dat me bij elkaar hield.

Het maakte niet uit hoe erg het hem speet. Ik zou Sam nooit meer in mijn armen houden.

Jordan liet me los en overhandigde me mijn pistool. 'We kunnen samen wraak nemen. Je kunt me helpen met het jagen op deze monsters,' zei hij zacht.

'Je had me niet moeten redden.'

Hij fronste. 'Natuurlijk wel. Elk leven hoort gered te worden.'

Ik pakte het pistool uit zijn handen en glimlachte, alsof ik daarmee mijn verdriet kon wegwensen. 'Ik heb even wat tijd alleen nodig.' Het klonk bijna alsof ik mijn beslissing nog niet had gemaakt. Deze jongen kende me echter niet. Hij dacht vast dat ik sterker was.

'Roep me maar als je me nodig hebt. Dan leg ik alles uit,' zei hij. Zijn stem zat vol medeleven, en op de een of andere manier maakte dat alles alleen maar erger.

Hij verliet de kamer. Ik weet niet waarom ik huilde. Voor mijn ouders, voor Matthias, voor Sam. Misschien een beetje voor mezelf.

Het licht knipperde nog een paar keer voor ik de loop van het pistool tegen mijn slaap drukte.

Ik herinnerde me een tijd waarin ik vogels hoorde fluiten of mensen zag lopen op onze toen nog onberispelijke wegen. De geluiden die je als vanzelfsprekend achtte miste je pas als ze voor altijd verdwenen waren.

Ik prevelde geen hoopvolle wensen naar de hemel toe, in de hoop dat de redding op miraculeuze wijze zou verschijnen.

Er was geen redding.

